

være vedtaget. (Kirke- og Undervisningsministeren: Jeg sagde: dens Grundtanke.) Ja, den ærede Minister siger Grundtanke, men hvor skulle vi søge hans Grundtanke, naar vi ikke kunne søge den netop i de Punkter, som have adskilt Regjering og Folkething. Det troede jeg var Grundtanken. Naar den ærede Minister nu i dette Punkt, som har været et Hovedpunkt, stiller sig ikke engang saa nær det Folkethingets Flertals Mening, som den forrige Minister stillede sig, saa paastaar jeg, at den ærede Minister er gaaet længere bort fra Folkethingets Flertal, end den forrige Kultusminister i de sidste Møder var — og det er mig aldeles klart, at der ikke nogenstunde tidligere har været Tale om at oprette en særlig Fond til at opsamle Formue. Det er en ny Rante af den ærede Minister, og det kan ikke nytte, at han siger, det er en Indrømmelse. Det er det Modsatte deraf. Vi have paa dette Punkt tidligere været meget nærmere ved Overenskomst, end vi kunne være her med et særligt Aktiv, der er beregnet paa at samle Formue. Ministeren kan nu paastaar, at han har gjort Indrømmelser, men han vil blive Bevist skyldig lige saavel idag som tidligere. Den ærede Minister har jo, saavidt jeg har bemærket, ikke bidraget det Fjærneste til at klare Anskuelserne om denne Lov i det Hele. Han talte om Grundtanken. Han har yttret flere saadanne vage og ubestemte Udtalelser, men noget klart om Nogetsomhelst har jeg ikke hørt, at den ærede Minister har præsereret det Mindste af. Han udtalte ved første Behandling, for at komme tilbage dertil, at den Mening, han havde med sit Forslag om at samle Formuen i et særligt Aktiv, ingenlunde var en saadan, men noget ganske Andet. Han vilde overlade Bevillingsmyndigheden fuld Naadighed; men have vi set den høitærede Minister gjøre det allermindste Stridt for at gjøre det klart, at det var hans Mening? Har han ikke holdt fast og ubrødeligt paa sit Lovforslag, saaledes som det forelaa? Og saa nytter det sandelig ikke at komme og sige, at han har ment noget Andet dermed; jeg mener snarere, at en Minister maatte betænke sig to Gange paa at komme til Thinget og sige, at han mente noget Andet end det, der laa i hans Lovforslag, naar han ikke vil komme med Ændringsforslag, hvorved det kan rettes. Naar den ærede Minister sluttede med at sige, at dersom Sagen frandede paa Menighed imellem Thingene, saa kastede han al Skyld bort fra Regjeringen, saa kan han ikke gjøre dette. Vi have hans skriftlige Erklæring paa en Forespørgsel af Udvalget for, at han fastholder sit Forslag, og dersom han udøver den Indflydelse, som han kan have i Landstinget — jeg veed forresten ikke, om han har nogen Indflydelse der — ved at søge at faae Landstinget til at stemme for et særligt Aktiv til at samle Formue, saa siger jeg, at saa har han Skylden lige saa fuldt som det andet Thing; saa falder Skylden for, at vi

ikke faae nogen Lov ud, paa disse to Dele af Lovgivningsmagten. Vi have jo hørt en tidligere Finansminister sige, at dersom begge Thing kunde blive enige, saa vilde han overveie, hvad han vilde gjøre; men han vilde først se, om begge Thing kunde blive enige; og dersom den ærede Minister nu indtager det samme Standpunkt og siger, at han først vil se, om begge Thing kunne blive enige, og at dersom de ikke blive enige, saa har Regjeringen ingen Skyld deraf, saa siger jeg: So; thi det er Regjeringens Pligt at være Mægler imellem de to Thing. Det er Regjeringens Pligt at udøve sin Indflydelse ikke alene til den ene Side, men til begge Sider for at tilveiebringe et Resultat af den Sag, som ligger for, og naar Regjeringen undblader at indtage denne mæglende Stilling i en Sag, men lader den gaa hen uden at forsøge nogen Indflydelse eller Paavirkning fra sin Side med Hensyn til at bringe Enighed tilstede mellem Thingene, saa har Regjeringen sin Medskyld i, at der ikke er kommet Enighed tilstede. Altsaa, hvorledes den høitærede Minister end tager det, saa kan han dog ikke blive fri for Medskyld, hvis der ikke kommer Noget ud af nærværende Lov.

P. G. Olsen: Den ærede Ordfører er næsten ikke til at forhandle med: han er aldeles ude af Stand til at maale sig selv med den samme Men, som han maaler Andre med. Den ærede Ordfører udtalte overfor mig, at det var et overvundet Stadium, naar jeg omtalte, hvad der var sket ved 2den Behandling. Nu er imidlertid den ærede Ordfører vendt tilbage til, hvad der er sket ved 1ste Behandling, og dersom altsaa det, som jeg omtalte, er et overvundet Stadium, saa maa det, som han omtalte, være det endnu mere. Men jeg erkjender ikke Rigtigheden af den Sætning, at det skulde være et overvundet Stadium at komme tilbage til at omtale foregaaende Behandlinger af en saadan Sag. Naar den ærede Ordfører sagde, at Ministeren fastholdt sit Aktiv, saa er dette jo fuldstændigt urigtigt; thi der har jo her foreligget et Ændringsforslag, der ordret var ligesom det, der blev vedtaget den 27de Marts 1871, og som Ministeren har erklæret, at han kunde tiltræde. (Stemmer: Nei!) So, Ministeren har erklæret, at han i alt Væsentligt kunde tiltræde dette Forslag, og dersom det ærede Thing havde stemt for vort Ændringsforslag under Nr. 23, saa var Forslaget ikke kommet ind i Landstinget med dette særlige Aktiv. Det kan ikke hjælpe, at man paa den ene Side bestemmer præciserer, hvad der er sagt, naar man slet ikke agter paa, hvad man selv har sagt, og ikke agter den Stilling, som Sagen tidligere har indtaget. Hvis Flertallet ikke havde brugt en aldeles modsat Fremgangsmaade af den, man ellers pleier at bruge, ved at stemme imod et Ændringsforslag, som det selv erkjender for en Forbedring, saa havde Lov-